

## SINGAPUR, MALAJŠIE, THAJSKO - křížem krážem (6. 1. - 7. 2. 2006)

**6. 1. pátek** – kolem 9 hod. ranní s leteckou společností (malinkým érem) Niky Laudy odletěla čtveřice (Jana, Honza, Jirka a Jarmila) z Prahy do Vídně. Tam hned přestup na Boeing 777 do Melbourne přes Singapur, který je naší cílovou stanicí asi po 13 hodinovém letu. Posunuli jsme hodinky o 7 hodin dopředu.

**7. 1. sobota** – s nepatrným zpožděním, kolem 6. hod. ráno jsme přistáli v Singapuru. Zašli jsme pro bágly a ejhle, ze 4 přišel jen jeden a to Honzův. Chvilí jsme postávali a čekali, jestli se někde neobjeví a pak šli do bagážní kanceláře. Sepsali s námi protokoly s tím, že další letadlo je tady ve 20,30 a že nám bágly dovezou do hotelu. Každý dostal 100 SD (**1 Singap. dolar = 15 Kč**), tričko a taštičku se základními hyg. potřebami. Koupili jsme lístky na metro a odjeli do centra do hotelu Summerview, který jsme měli zajištěný a zaplacený přes internet. Bouchlo nás teplo, vlhko ale zataženo. Pokoje ještě nebyly připravené, tak jsme svlékli teplé věci a zbytek bágků jsme nechali v recepci a vyrazili ven. Chtěli jsme použít bus Sia hop a projíždět město, čekali jsme skoro hodinu, bus nikde, asi proto, že 9 ráno je moc brzy. Tak jsme se vydali pěšky do Arabské čtvrti, prohlédli si Sultánskou mešitu, uličky, cestou se stavili v jídelně na nudle se zeleninou a po poledni totálně mrtví jsme se vrátili do hotelu, dostali jsme klíče a šli se ubytovat, osprchovat a odpočinout.

Ostrov Singapur je od r. 1965 nezávislou republikou, má 3,5 mil. obyvatel, převážně Číňanů, Malajců a něco Indů. Singapur – „Lví nebo také Zahradní město“ má 5 hlavních částí, které stojí za to prozkoumat.

- Koloniální čtvrť – nezajímavější pamětihodnost hotel Raffles, Viktoriino divadlo, Nejvyšší soud, Národní Muzeum a Singapurské umělecké muzeum.

-Čínská čtvrť – je místem mnoha čínských chrámů, ale i krámků se vším.

– Malá Indie – je tu také spousta chrámů a jeden je dějištěm každoroční slavnosti Thaipusan, kdy oddaní stoupeneci při slavnosti vyjadřují svou víru probodáváním svých těl.

– Arabská čtvrť – se Sultánskou mešitou, obchody s hedvábím, proutěnými výrobky, šperky, voní orientem (úplně jinak než Čínská ).

– Nábřeží – socha Merliona, napůl lva a ryby a Merlionův park.

Asi kolem 4 hod. jsme zase vyrazili a to metrem na Marina bay, obešli jsme zezadu věžáky a kolem Singapurské kongresové haly (něco se zde konalo – plno busů a policistů s kvěry) k přístavu, k symbolu Singapuru Merlionovi, který je od pasu nahoru lev a dolů ryba a chrlí vodu, kolem sochy sira Rafflese (který se zasloužil o založení Singapurské obchodní stanice, botanik, je po něm nazvána největší kytky – parazit na světě, když hnije, tak strašně smrdí a láká na sebe hmyz a tím ji opyluje) u řeky Singapur, kde jsou kopie původních malebných domků, do Raffles city (moderní město) přes veliký obchodní komplex Suntec, ze kterého jsme se nemohli probojovat ven. Tady Singapurčani tráví sobotu nakupováním a atrakcemi (jako u nás). Kolem obrovské kašny jsme šli do uliček kolem našeho hotelu, kde jsme si v jídelně dali jakousi nudlovou polévku s krevetami a docela uondaní jsme došli do hotelu, že budeme čekat na bágly a brzy spát a že ráno vyrazíme busem Sia hop na okružní cestu. Bágly přišly v půl jedenácté večer.

**8. 1. neděle** – po snídani v hotelu formou bife vyrazíme ke stanici busu Sia hop. Začalo lehce pršet, v 9:00 vyjíždíme (lístek na celý den je za 8 SD a můžeš celý den popojíždět a vystupovat a nastupovat), vystoupili jsme v Čínském městě, které se teprve probouzelo. Začalo pršet usilovněji (ale bylo teplo), tak jsme zapadli do otvírající se Čínské tržnice, podívat se po deštnících. Koupili a prohlíželi si trh se vším možným, žábami, kraby, rybami (živými i mrtvými), zeleninou, ovocem, květinami a p. Začalo lejt a my se vydali ke stanici busu, kterým jsme popojeli k botanické zahradě. Na kraji hned prodávali nádherné orchideje v květináčích za pakatel. Pak začala přímo sprcha, ale nám už to bylo jedno, palmovým údolím jsme došli do orchidaria (1 SD) k bromeliím a skleníku horské květeny a zázvorové zahradě. Po více jak 2 hodinách jsme zase naskočili do busu a po Orchid Rd., kde jsou obrovská nákupní centra jsme dojeli do Malé Indie, zaskočili do velkožrádelny na rýži s masem a zeleninou (3,50 SD) a osušit se do hotelu. Osušení jsme se zašli podívat na buddhistický a hinduistický templ a ještě na busové nádraží, zjistit, jak nám to zítra jede do Johor Bahru v Malajšii a pak do

katolického chrámu p.M.Lurdské a na kávu a koupit něco k večeři a do hotelu vymýšlet co zítra. Pokud nebudou padat trakaře, tak na ostrov Sentosa do podmořského vodního světa, než odpoledne vyrazíme do Johor Bahru. Celý den lilo, bylo velmi vlhko a teplo.

**9. 1. pondělí** – po brzké snídani, zabalení bágů (nechali jsme je v recepci) překvapivě nepršelo, pouze šedá obloha, jsme metrem ze stanice Little India a za 2,50 SD jeli na konečnou Harboor a odsud busem přes most spojující pevninu s ostrovem Sentosa, což je takový zábavní park s koupáním v moři nebo ve vodním parku. Začalo být pěkně, sluníčko peklo a my se vydali do Podmořského světa (19 SD). Pohyblivými pásy podmořským tunelem jsme jezdili, kolem nás a nad námi plavaly rybky, převážně velké mrchy, vč. všech druhů žraloka a dugonga - vzácného mírumilovného obra (neboli mořské krávy, která má až 3 m a 400 kg). Potápěč tam zevnitř čistil sklo a pózoval se žraloky. Pak ještě různé korálové rybky, hvězdice, krabíci, mořští pavouci, koráli a pod. Měli jsme jít i na delfíní šou, ale z časových důvodů jsme ji vzdali a odjeli zpět do čtvrti M. Indie do velkojidelny na nějaké ty nudle a pak do hotelu pro bágle. Chtěli jsme jít na bus pěšky, ale začal zas tak prudký lijavec, že jsme odjeli taxíkem a nasedli do busu do Johor Bahru za 2,50 SD pro jednoho. Za obrovského deště jsme přecházeli i s bágly pěšky Singapursko-Malajské hranice bez problému. Pak jsme znovu sedli do busu a dojeli na nádraží v Johor Bahru. Stále slejvák, tak nás oproti plánu napadlo, že zde nebudeme shánět nocleh a další den nepojedeme do rybářské vesnice Mersing a odtud na ostrovy v Jihočínském moři – východ Malajsie na šnorchlování a koupání, ale raději pryč z těchto slejváků (tady je to prý v tuto roční dobu normální) a raději operativně změnit plán a rovnou odjet do Melaky – historického přístavu na západním pobřeží moře Andamanského, který jsme také měli v plánu, ale o 3 dny později. Zjistili jsme, že expres odjíždí v 5 hod., za 3 hod. je v Melace a stojí 16 RM ( **1 Ringid Malajský RM = 6,50 Kč**).

Pohodlným klimatizovaným busem jsme do Melaky dorazili kolem 8 hod.večer, vzali taxi a odjeli do hotelu Baba house (kde jsme bydleli i loni, ale to slunce peklo) a dnes prý 6 hodin lilo ( a bylo jen asi 28.st.) Ubytovali jsme se (pokoj za 89 RM), vyrazili na roh na trochu té rýže, masa, zeleniny, pálivého koření a pivka. Pak povybalit, osprchovat a spát. Zítra nás čeká poklidná procházka po historické Melace.

**10. 1. úterý** – zataženo, ale neprší

Po lehké kontinentální snídani jsme vyrazili po Melace,- původně rybářská vesnice a království moskytů a v době svého rozkvětu v 15 st. byla nejrušnějším přístavem v jihovýchodní Malajsi. Kotvilo zde až 2000 lodí, které vozily látky a koření. Melakou, ještě převážně spící, jsme došli na Holandské náměstí k radnici z r.1650, katolickému kostelu, věži s hodinami, slavnostní fontáně královny Viktorie, všechny budovy jsou vyvedeny v červené barvě. Dál jsme šli k Portugalské tvrzi, sultanátu (byl zavřen jako loni), tak jsme vylezli na pahorek kolem hřbitova Britů a Holanďanů ke zbytkům kostela sv. Pavla a soše Fr. Xaverského. Odtud jsme zašli do obřích OD s příhodným názvem Giant, kde byly čenže peněz a my potřebovali vyměnit a byl čas na lehký oběd, který se konal v malé hospůdce u řeky – pikantní nudle (mee hoon) s něčím – kuřecí, krevety a p. a pak do hotelu na malý odpočinek a kávu. Cestou jsme viděli ale šrumec u malého obchůdku se štůsky látek, hodně čumilů, málo policie, auta zatarasila ulici. Nějaká VIP nakupovala, nedočkali jsme se a odešli do hotelu. Po krátkém odpočinku (jak říkají Malajci – jen vzteklý pes a Angličan vydrží polední horko), jsme se vydali k čínským a hinduistickým chrámům a muslimské mešitě, pak k muzeu, maketě portugalského korábu, který nedaleko Melaky ztroskotal (vezl náklad koření a drahých tkanin) a také byl zavřený, podél řeky až k moři. Hrozivě se zatáhlo, našli jsme úkryt zase v OD, bylo vlhko asi 99 %, vedro, ale nic se nepřihnalo. Dali jsme si cuc na klacku a vydali se hledat kopeček s čínským hřbitovem. Šli jsme kolem nějakého supr hotelu a opět viděli naše VIP, policisty a shluk kolem. Tak jsme počkali –VIP nasedli do aut, jeli kolem nás, nějaká dáma nám lehce kynula z otevřeného okna, tak jsme jí také zamávali. Pak jsme se ptali, kdože to byl a ona to královna a pan král jako doprovod, přijela z Kuala Lumpuru do Melaky, že prý je tady v krámech levně. A vydali jsme se hledat Chine bukit na kopečku, což je čínský hřbitov s více než 12.000 hroby, které mají tvar podkovy. Už se stmívalo, Melačani (muži) na kopeček běhají a tam cvičí a je tam krásný rozhled po Melace až k zálivu. Pohovořili jsme s jedním, odkud jsme a o fotbale – znají Baroše a Poborského a sešli dolů a do hospůdky na večeři na nudle s černou omáčkou, na kari rýži, krevety a maso na zázvoru – ňamka. A pak do hotelu, lehce

pobalit, objednat taxi na 9 h. ráno na busové nádraží, odkud pojedeme do Kuala Lumpur za novými zážitky.

**11. 1. středa** – po snídani jsme v 9 hod. odjeli na nádraží a koupili lístky do KL jeden za 9 RM a v 9,30 přepychovým busem s klimatizací jsme vyjeli. Kolem 12 hod. jsme byli v KL na obrovském terminálu. V Malajsii je velmi hustá autobusová síť. Nahodili jsme bágly, vytáhli kolečka a vydali se pěšky hledat hotel. Hostel za 35-40 RM se nám přeci jenom nelíbil, vedle byl čínský hotýlek za 80 RM a ten jsme vzali. Osprchlí se, dole lehce najedli a vyrazili do města. KL má 1 mil. 425 tisíc obyvatel, kteří jsou převážně čínského původu a zabývají se obchodem, etničtí Malajci působí ve vyšších vládních funkcích, ve státní službě a v turistických kancelářích. Je tu spleť dálnic, nadjezdů, podjezdů a nedá se moc chodit pěšky. Ale my šli.

Cestou jsme se ještě stavili na terminálu a koupili lístky za 19 RM pro jednoho na bus do Lumutu (kam pojedeme v pátek) a šli směrem na TV věž Menara (vysoká 421 m), tam jsme za 17 RM vyjeli výtahem na vyhlídkovou věž a prohlíželi z výšky KL – Petronas dvojčata, jeskyně Batu a další výškové budovy. Sešli jsme z kopečka, sbíhaly se opice, raději jsme se s nimi nedávali do řeči a došli do Malé Indie přes bazar kolem mešity k soutoku 2 bahnisk (odtud název KL), prošli marketem (dříví trhem ryb a masa) nyní orientální a upomínkové předměty. Došli jsme do našeho hotelu Jang city a v recepci jsme si koupili na druhý den 2 výlety – okružní jízdu po městě (za 35 RM) a odpoledne do Templer parku (45 RM) a pak ještě jsme došli do hinduistického chrámu, kde se každý rok asi v této době (viděli jsme je Ioni) konají Taipusenské slavnosti (díkůvzdání – oběti, propíchování těl – Indové se 40 dní předtím postí a pak omámení se sebetýrají a přinášejí oběti a putují do jeskyně Batu, což je jejich svatyně, nedaleko KL). V Indii je tento svátek zakázán, proto se všichni sjíždějí do těchto míst.

**12. 1. čtvrtek** – v samoobsluze „7 eleven“ jsme k snídani koupili suché polévky s nudlemi, na pokoji byly varné konvice. Kuala Lumpurské děti vtáhnou ráno do „7“, nakoupí sušené polévky, zalijí horkou vodou z automatu a jsou po snídani a po škole taky, zvláště chlapečci jsou tlustí. Na 1. výlet nás vezlo Mitsubitchi s šoférem, který zároveň dělal i průvodce. Zajeli jsme ke Královskému paláci (královna byla zase někde v čudu), do muzea, kde bylo odění různých etnických skupin, keramika, ukázka vybavení domů, maketa jeskyně Batu (Taipusenské slavnosti), zbraně apod. Odtud do krásně udržovaných zahrad, kde byly památníky na I.a II.sv.válku, okupaci Japonců do r. 1945 a pak boje o nezávislost do r. 1960. Pak ještě do 2 manufaktur se šopy – batikované hedvábí a kožené věcičky. A ještě k dvojčatům Petronas, které jsou 422 m vysoké ze skla a oceli s 88 poschodími a zpět dolů do Malé Indie do hotelu. Dole jsme si dali malý oběd a ve 2 hod. jsme zase tím samým autíčkem a řidičem odjeli do Templerova parku, tam jsme vešli do malajského deštného pralesa, rozkládajícího se na 1200 hektarech, které poslední britský komisař Templer koncipoval v r. 1950 jako rozlehlé útočiště v džungli pro veřejnost. V deštných pralesech jsou vodopády, říčky, laguny, kde se dá koupat, samozřejmě jsme se při zpáteční cestě vyřáchali, protože při cestě tam jsme se několikrát vykoukali ve vlastním potu. Teplota vody asi 26 °C vzduchu 30 °C. Vypudili jsme domorodou mládež, která se tam koupala oblečená, hlavně dívky (a bylo vypráno) a my jen v plavkách. Náš průvodce nám musel chránit svršky a baťůžky, protože opice, kterých tam byla stáda, kradly na co přišly. Odháněl je klackem, nestačil se otáčet – „drzý jak opice“ v praxi. V 5 hod. jsme se zase vrátili, šli si koupit něco k snídani a mezitím se ztrhl krátký tropický lijavec a my se vydali do jídelny něco pojíst. Kydli nám na talíř rýži a my si vybírali ze zeleniny, kuřecího, vepřového a to vše za 3,50-6 RM. Pak na pivko a domů, pobalit a vyspat se, protože v 9 h. ráno odjíždí bus do Lumutu a pak chceme trajektem na ostrov Pangkor na trochu relaxu a vyprání svršků a spodků.

**13.1. pátek** – po snídani typu sušená polévka zalitá vodou, jogurt, buchta, káva jsme se vydali pěšmo na 12. stání terminálu k busu na Lumut. Odjeli jsme krátce po 9 hod. pohodlným busem s posledním kouknutím na Menara TV věž, dvojčata, Sultánský palác po dálnici na Ipoh, kolem nových sídlišť, natlačených na sebe rodinných vilek, kolem dálnice plantáže olejových palem a stále udržovaná džungle. Při nepravidelném nebo vůbec udržování přerostla by dálnici a byla všude. Asi po 2 hod. jsme sjeli z dálnice na lepší okresku a už se bylo na co koukat. Osady, domky, chrámy, palmy kokosové, olejové, banánovníky, domky moderní i tzv. „dlouhé baráky“ - rodina se rozrůstala, dům se přistavoval do délky. Po 13 hod. jsme dorazili do Lumutu a hned v přístavu nás odchytil majitel resortu Havana beach a zakoupili jsme 2 spojené pokoje s verandami noc za 90 RM. Doprovodil nás

na loď, která nás odvezla na ostrov Pangkor, tam jsme za 10 RM chytli taxík, který nás odvezl k resortu. Po 3. hodině jsme již byli na pláži (jako jedny z mála zde na západním pobřeží jsou lemované palmami) celkem pusté, bez turistů. Moře teplé tak 28 st., vzduch asi 36 st. Večer jsme šli na jídlo do místní hospůdky (z několika málo) a za maso s rýží, pivo a banánový šejk 4,80 RM, ryba s hranolky za 7,80 RM. Je tu klid, za námi džungle, kam se dá jít, když tě omrzí koupání, obtěžující komáři, repelent jim nechutná. Na stromech hnízdí zoborožci s dlouhými žlutými zobany a večer létají obrovské krásné noční můry, jen je napíchnout na špendlík. 3 – 4 dny relaxace neuškodí. Ráno nevstáváme na budík, k moři je to asi 20 m.

**14.1. - sobota** – po vandrování po městech konečně relaxace, koupání, připalování těl na pláži – povedlo se, noc byla nelehká, šnorchlování (ale moc toho tady není). Jen opice jsou tu stejně drzé jako v pralese. Jinak velice klidno, žádné diskotéky a minimální možnost koupení jídla mimo hospůdky. Jen stánků s hadry je tu spousta. Sousední pláž v korálovém zálivu je plná kluků, kteří půjčují kajaky, loďky na šnorchlování kolem ostrova, ale turisti nejsou, asi si nevydělají ani na žvanec. Potkali jsme Čechy, s kterými jsme pohovořili a vyměnili oboustranné informace.

**15.1. neděle** – ráno kolem 8 hod., kdy v dosud spících uličkách a stáncích řádili ptáci vypadající jako tukani, snad zoborožci, se půlka čtveřice vydala do přístavu změřit čas – nejdřív taxi, pak přívoz, jaký potřebujeme ráno na odjezd do Lumutu, odkud nám jede bus do Butterworthu a pak trajektem na ostrov Penang. Prošli jsme pár ulic u přístavu, pobřeží je lemováno domečky na kulech a pak hned je džungle. V Malajsii sejdeš z hlavní cesty a jsi v džungli. Našli jsme poštu, je neděle, tak zavřeno, pak přívozem zpět na puala Pangkor, kouknutí po uličkách s trhy, zakoupili oloupané a porcované ovoce (je to tak pohodlné), pak taxíkem (za 10RM) zpět k resortu Havana. Řidič pravil, že na ostrově žije asi 10.000 lidí, nejvíce Malajců, Číňanů a něco Indů. Vlna tsunami ostrov nezasáhla. Odpoledne koupání, pauza s opalováním, raději jsme se drželi ve stínu našich verand. Na ostrově je spousta Malajců a Číňanů užívajících si volnou neděli. Koupou se oblečení a hlavně kolektivně jedí. Večer ostrov zase zpustl, jen pár bílých turistů, kteří se sešli na večeři v levné hospůdce a ta tím pádem byla plná. Rozšoupli jsme se, dali si BBQ ryby velmi pálivé a děvčata předkrm banánovou palačinku. Večer jsme poseděli na verandě, komáři štípali, krátká porada, pobalit a spát.

**16.1. pondělí** – ráno jsme vstávali v 6 hod. a v 7,15 už jsme ujížděli taxíkem na přívoz, který odplouval ve třičtvrti na 8 do Lumutu, v přístavu něco slupli, zkusili poštu a v 9,30 busem do Butterworthu se přesunujeme na další ostrov, tentokrát Penang. V 9,30 jsme odstartovali pohodlným busem po okreskách směrem na Taiping kolem palmových hájů na olej (lisují se z obrovských plodů připomínající šišky), příbytků jejich pěstitelů, stále parková úprava, žádná džungle a pak dálnicí až do B'worthu. Tady nás bus vyhodil na nádraží u přívozu a zjistili jsme, že odtud jezdí bus do Hat Yai v Thajsku, kam máme namířeno později. Přemístili jsme se k přívozu a za 1,20 RM obrovskou lodí nás převezli na Penang (ostrov Arakového oříšku). Vedle byl i most, impozantní, 13 km dlouhý. S bágly na zádech jsme chodili a hledali „ičko“, kde by nám řekli o nějakém ubytování. Měli polední pauzu, odchytil nás chlapík s autem a nabídl se, že nás odveze do levného hotýlku v čínské čtvrti. Zavezl nás do hotelu Kathay (69 RM za noc) a hned jsme se domluvili, že nás za hodinu vyveze na výlet za dohodnutou cenu pro 4 za 90 RM. Vyjeli jsme a po chvíli nás dotáhl k dílničce, kde ze slitiny cínu, mědi a antimonu dělají hezké věcičky a zároveň šop s prsteny a náhrdelníky a p.z bílého zlata. Pokochali jsme se, nekoupili a vyrazili k nejdelšímu ležícímu Buddhovi (33 m) v Malajsii. V templu byla spousta Buddhů v nejrůznějších meditačních pozicích. Pak nás ještě odvezl podívat se na pláž Batu Feringi, kam se v letech slávy sjížděli hipíci z celého světa, ale teď jsou všude jen hotely, pláže, ale nic moc a turistů také nic moc. Dojeli jsme zpět do hotelu, zašli na večeři na kuře v kari omáče a BBQ kuře s rýží kayas a na pivko a ještě do „7“ pro nějaké pití. V recepci jsme koupili na příští odpoledne výlet kolem ostrova (za 35 RM) s tím, že dopoledne budeme chodit po templech a památkách ve starém městě a zasedli k poradě u kulatého stolu a vymýšleli, jak to bude dál v Thajsku. Poradili, popili whisky s ledem a šli spát.

**17.1. úterý** – ostrov Penang má kolem 1 mil.obyvatele a je nejstarším místem osídleným britskými přistěhovalci v Malajsii. Hlavní město Georgetown, pravé čínské město s dochovaným centrem z koloniální doby s barevnými obchůdky a trhy vypadá, jako by se zde zastavil čas. Teplota po celý

rok 21-32 °C., vlhkost 85-90 %. V r. 1786 sultán Kedahu (část Malajsie) udělil zástupci Východoindické společnosti Francisi Lightovi práva na ostrov Penang. Ten, prý, aby na místě džungle mohl založit osadu, nabil dělo španělskými stříbrnými tolary a vystřelil. Dělníci si pro svoji mzdu šli prosekáním porostu. F. Light zemřel na malárii po 6 letech pobytu a má zde hrobku. V roce 1805 přijel na Penang 24-letý temperamentní správce Východoindické společnosti T.S.B.Raffles – znalec malajských zvyků a jazyka, což byl důležitý činitel pronikání Británie do Malajsie.

Zašli jsme na snídani na kávu a nějakou tu buchtu k pekaři a pak na nádraží, jestli nejede bus rovnou odtud do Hat Yay, jede, ale jen minibus a my chceme jet 4 hod. pohodlně velkým.

Zašli jsme k památníku Královny Viktorie-bílá věž z roku 1897 s věžními hodinami. Po nábřeží jsme vešli na hlavní třídu Esplanade - kolem holandské pevnosti, kde poprvé spočinula noha kpt. Lighta po vyloštění, jsou to už jen obvodové zdi, uvnitř je park a děla, ukořistěná místním pirátům. Esplanada je lemována zářivě bílými domy z koloniální doby a ještě jsme došli k anglikánskému kostelu sv.Jiří z r.1818. Kousek dál, již v čínské čtvrti jsme zašli do nejdůležitějšího budhistického chrámu, před kterým byly začouzené kotle, do kterých davy věřících házely do plamenů svazky papírových falešných peněz. Také zapalovali obří tyčinky a všude se linula jejich těžká vůně. V čínských uličkách jsou „klanové domy“, které představují spojení chrámu se shromaždišti, kde se řeší místní problémy – bydlení, lékařská pomoc, péče o sirotky apod. Ženské sem večer chodí cvičit nebo zpívat. Ještě jsme zašli do klimatizovaného muzea a umělecké galerie, kde jsme měli pěknou chvíli - nepřeptávali jsme se jako venku a pak ještě k nejstarší mešitě ve městě – mešita kpt.Klinga. Okukovali jsme, zrovna byl čas vzývání, nabídli nám hábity, pro ženy šátek a že se můžeme podívat kolem koberečků. I foto bylo. Jak v tom vedru mohou ty mohamedánky vydržet v šátcích, to tedy nevím. Pak jsme se šli do hotelu vysprchovat, uvařit kávu a v půl 3 jsme měli objednaný výlet po ostrově (35 RM). Přijelo pro nás fáro malajské výroby s řidičem průvodcem a vyrazili jsme na 74 km okružní cestu kolem ostrova, nejdříve k Batu Ferringi (pláž, kde se kdysi scházeli hipíci), kolem hotelů drahých, velmi drahých i levnějších k manufaktuře, kde se ručně batikují látky a do šopu, kde se prodávají. Moc pěkné a drahé. Pak nás vezl na motýlí farmu, ale jako jeden muž jsme zklamali. Raději jsme si koupili tácky s různým ovocem, poseděli a pojedli. Pak jeli ostrovem jedinou silnicí džunglí, do kopečků a z kopečků – ostrov je směsicí kopcovitých deštných pralesů a občasných plantáží kaučuku, olejových palem, pepře, muškátových oříšků, hřebíčků a dalšího koření – až nás zavezl na farmu, kde nám sám majitel ukazoval, jak se pěstuje muškátový oříšek, dal ochutnat, ukázal různá koření, nabídl durian, ale nikdo pro smrad a zvláštní chuť do toho se mnou nešel. Něco koření jsme pokoupili a jeli dál, typickým malajským venkovem, kde byly výstavní chatky i vilky s tropickou květenou a ovocem na zahradě (žádné slepice, králíkárna a záhony s mrkví před domem). Zajeli jsme ještě k Hadímu chrámu – snake templ – chrám azurového oblaku, který byl vybudován na paměť čínského mnicha, který proslul svojí schopností léčit. Waglerovy zmije tam ležely na podstavcích, omámené vůní kadidla, prý neškodné, jinak velmi jedovaté, v noci si pochutnávají na darech, které jim lidi přinášejí – hlavně vajíčka. Ještě jsme si prohlédli přidruženou hadí farmu (pěkně jedovatí hadi tam byli) a pohladili albína škrtiče. Pak už zpátky do hotelu a ještě jsme zaběhli k jedné z největších památek na koloniální období Georgtownu Eastern a Oriental hotel (ve kterém kdysi nocovali spisovatelé jako Kipling a S.Maugham) - duchovní dítě arménských bratrů, kteří vybuodovali hotel Raffles v Singapuru (jak povídá kniha). Hotel po rekonstrukci dnes patří do vybrané skupiny hotelů v Jihovýchodní Asii a Indočíně. Prohlédli jsme si ho i zevnitř, otvírali nám a usmívali se livrejové v tropických helmách a klasickém odění Britů koloniální doby.

Večer jsme šli do zahrádkové hospůdky na kuře po Malajsku a pálivé kuře. Ráno opouštíme Malajsii, šli jsme balit a vyspat se.

**18. 1. středa** – v 7 hod. ráno jsme opustili hotel a šli pěšky na ferry (lod' se zpět neplatila) a na busovém nádraží jsme koupili lístky do Hat Yay (za 25 RM) v Thajsku, bohužel minibusem a v 9,30 (místo v 9 – byla zácpa) jsme opustili B'Worth. Hranice jsme překročili v 11 a posunuli hodinky o 1 hod.dozadu. Do Hat Yay jsme dorazili v půl jedné a nechali se vyhodit u vlakového nádraží. Věděli jsme, že chceme do hotelu King's, který je 5 min.od nádraží. Dostali jsme pokoje, jeden za 500 BTH na noc. **1 BTH = 0,65 Kč**

Ubytovali jsme se a vyrazili tuk tukem k OD Tesco Lotus, kde byl i Budget – půjčovna aut. Auto zatím neměli, byli jsme tam dříve, tak jsme si zabukovali Hondu city na neděli 22.1., musíme vymyslet, co do té doby budeme podnikat. Cestou zpět jsme šli pěšky kolem nového kláštera a

buddharia, které jsme prolezli. Chtěli jsme banku, všechny zavírali v půl čtvrté, tak jsme se pro další den rozhodli, že pojedeme na výlet busem do rybářského městečka a přístavu Songhla a v pátek a sobotu na ostrov Bulon, kde vezmeme 1 noc, ostatní budeme bydlet v Hat Yay, které je nejdůležitějším obchodním městem, 3. největším v Thajsku. Večer jsme zašli do venkovní hospůdky na večeri, kde jsme si kolektivně poplakali nad velmi spicí a hotým jídlem.

**19. 1. čtvrtek** - ráno jsme k snídani sehnali šíleně sladkou kávu a nějakou buchtu, výměna peněz v bance (velmi složité, chtějí i pas) a do CK u nádraží koupit lístky na páteční výlet na ostrov Bulon, nejdříve minibusem a pak lodí. Chlapec v CK byl nějaký nervózní, bylo to na něj brzy ráno, tak to trvalo déle. Pak se ale zadařilo. Za 800 BTH pro jednoho i zpáteční lístky na sobotu odpoledne. V hotelu jsme zaplatili ještě jednu noc a bukli noc ze soboty na neděli s tím, že nám nechají bágly v recepci a my si vezmeme jen to nejnútnejší. Venku jsme chytli takový otevřený valníček, který nás dopravil na busové nádraží, tam nás hned odchytili a nacpali do minibusu a za 29 BTH jsme odjeli do Songhly (Lví město), kdysi základny pirátů, dnes rybářským přístavem a správním a vzdělávacím centrem – je tu spousta středních a vysokých škol. Došli jsme na pláž Samila, které vévodí socha mořské panny, jako symbol města, socha obrovské kočky, které sedí na ocase krysa a cosi ji nabízí (něco jako sounáležitost). Tam jsme byli celé odpoledne a jako jediní se koupali a slunili. Místní škola měla dlouhou přestávku, tak tam děti poobědvaly donesené jídlo, byli jsme pro ně exoti, tak se družily, vyptávaly i fotily. Na oběd jsme šli do hospůdky na tom yam (byly v něm mušle- nesedl mi) a na ryby (prý dobré). Zpátky jsme chytli velký bus plný navracejících se studentů domů. Večeře zase v zahradní hospůdce. Na večeri jsem nebyla přítomna .

**20. 1. pátek** – brzy ráno jsme odešli jen s baťužky, k CK, kde jsme měli být v 6,45 h. (jak nám hoch popleta kázal), leč podařilo se nám minibusem odjet až kolem půl osmé a za 2 hod. jsme přijeli do přístavu Pakbara, odkud jsme větší lodí pluli asi 1 hodinu na ostrov Bulon. Loď zastavila a předala nás na menší loď, která už tam čekala a temní hoši nás dopravili na břeh a velká pokračovala na další ostrovy. Hned se nás chopili naháněči na bydlení a bohužel jsme podlehli a nalítli na nejhorší (sice nejlevnější) resort, námi pojmenovaný Hilton. Chaloupky z mechu a kapradí (rákosu) na kuřích nožkách, které při prudkém pohybu hrozily rozsypáním. Havěti tam bylo určitě také dost, nejmilejší z toho byly ještěrky. Odešli jsme se koupat, plážovat, škeblíčkovat, šnorchlovat, je tu průzračně čistá voda. Na dobrou večeri jsme šli do jedné ze 4 restauráček přímo u moře. A pak bydlet, hlavně přenocovat pod moskytiérou, do které vlétlo několik komárů nebo čeho a stačili zeštípat (ani repelent nepomohl, libovali si v něm).

**21. 1. sobota** – ráno po hrůzné noci procházka podél moře (bez komárů) koupání, pak snídaně v restauraci, kam chodí spousta malých dětí (všechny pěkně poštipané) na cornflakes s ovocem, palačinku a velkou kávu. Při pohledu na ostatní strážníky mi bylo slastně, neb se všichni drbali. Půjdeme strávit den bohubilou činností na pláž a ve 4 hodiny odpoledne jedeme lodí zpět do civilizace (a snad bez moskytů). Noci špatné, komáři štípou, elektřina se vypíná v 11 hod. večer, pak už nejdou ani fény, ale přes den průzračné Andamanské moře s plážemi s jemným bílým pískem a spoustou mušlí. Stín poskytují přesličníky, palmy, ležet můžeš na slunci na pláži nebo ve stínu borovic sedět na lavičkách, nebo v houpací síti, bubáci všude zametají listí. Levné restaurace poskytnou vše a když přijde příliv i šnorchlování je (a že je tu spousta rybek).

Skoro v polovině moje negativa:

1. Rozbitý loket a koleno při šlápnutí do díry a nevyvážení rovnováhy a praštění sebou o zem i s velkým bágem ráno v Georgetownu na Penangu.
2. Snědla tom yam polévku, ve kterém se vařily mušle (alergie) – nedobře v Songhle.
3. Ztratila a našla brýle – o. Bulon
4. Celá poštipaná komáry nebo čím – o. Bulon

Doufám, že by to už pro zbytek zájezdu mohlo stačit.

K obědu jsme dali zeleninový salát nebo padtai (smažené nudle s masem, kuřecí nebo tofu, krevetky, zelenina, smažená vejce, klíčky, posypané postrouhanými oříšky) nebo salát ze zelené papáji – tlučeny v dřevěném hmoždíři spolu s krevetkami, ostrými papričkami) - vše moc dobré a pálivé. Odpoledne

ještě koupání a šnorchlování a na 4 hod. jsme byli připraveni na příjezd lodi (jak nám řekli). Lod' přijela kolem páté, přívozníci nás za 30 BTH odvezli k velké lodi a asi kolem 6,15 hodin jsme byli v přístavu Pakbara. Zaplacené minibusy samozřejmě odjeli, tak jsme museli znovu zaplatit taxi do Hat Yai. V hotelu jsme se vrátili do svých pokojů, odešli na lehkou večeři, znovu přebalit a spát, ráno si jdeme pro auto.

**22. 1. neděle** – po snídani u bejkra za rohem jsme vzali taxi a nechali se odvézt k Tesco, k půjčovně Budget, kde má být připravené autíčko na cesty. Bylo – stříbrná Honda city, automat s klimatizací. Převzali jsme a vyjeli do Songhly, kde jsme se zastavili v rybářské vesnici mořských cikánů s krásně malovanými loďkami. Prošli jsme smradlavou uličkou mezi příbytky, koukali jim do kuchyní, ale byl to běs. Zajeli jsme raději na Samila beach k mořské panně a dívali jsme se, jak Songhlané tráví neděli. Posedávají po lavičkách i na trávě v borovicovém háji, pouštějí draky a hlavně jedí. Nádherné dlouhé pláže, ale ve vodě jen pár oblečených dětí. Nekoupali jsme se, jen pokochali, sedli do auta a silnicí kolem pláže jsme jeli k přívozu, že se převezeme na druhou stranu. Po chvílce čekání jsme to vzdali, dlouhá kolona aut a přívoz v nedohlednu. Vzali jsme to zpátky a po dlouhém mostě jsme přejezili jezero kolem zlatého dlouhého, ležícího Buddhy (30 m) v jednom klášteře a po silnici č. 408 na Nakhom si Thamarat ještě 140 km, tam jsme sjeli k moři na koupáčku, našli sladkou na osprchování. Pak zas dál po 408, která je lemována domky a pod palmami se pasoucím zvířectvem s jedním hrbem. Zastavili jsme u stánku, dali si nudlovou polévku s kuřecím za 20 BTH a pívko a jedeme dál po pobřeží, po obou stranách silnice jsou nádrže na pěstování sladkovodních krevet, které mají dobré růžové masíčko, pak malé pláže, kde bylo další koupání a bylo tam spousta krásných mušlí, které by éro neuvezlo a pak byl Nakhon 28 km. Dojeli jsme, vyhledali hotel Thai, pokoj s AC,TV za 350 BTH a šli jsme na večeři do hospůdky na trh Bovorn na curry, mořské ovoce a sladkokyselé kuře. Pak jsme ještě provedli brífing a šli spát. Nakhom si Thamarat je nevýznamnější historické místo v Jižním Thajsku. Od 7. do 13. st. bylo metropolí šrívidžajské říše (hinduisté a budhisté). Usadilo se zde mnoho indických obchodníků (hinduistické chrámy), stínové divadlo v Suchartově domě – vzniklo v Asii 400 let před Kristem, loutky vyrobené z kůže na ovládání, jeden loutkář ovládá za plentou loutky i hlas.

**23. 1. pondělí** – překulila se polovina cesty a dost brzy ráno nás probudily thajské zpívánky, které se linuly odevšad a nedaly se zamáčknot, asi měly navozovat dobrou náladu při pondělním nástupu do práce (ale nemuselo to být v našem hotelu a pokoji). Zašli jsme k pekaři na trochu toho kafe a buchtu k snídani, obhlédli trh všeho, nakoupili sluneční i dioptr.brýle a autem vyrazili k watu, který patří k nejposvátnějším (z celkového množství 30.000 chrámů v celém Thajsku). Zlatá špička čedí váží 600-1000 kg. Zazvonili jsme si na zvonky a odjeli směr Trang a Krabi, na cestě jsme zakoupili jasmínový věnec, který pro štěstí musí viset na zrcátku nebo někde. Na Krabi jsme dorazili kolem půl třetí a začali hledat ubytování. Nebylo to lehké, vše obsazeno nebo drahé, ale pak jsme našli dál od centrální pláže poslední 2 bungalovy –1 za 850 BTH s AC,TV a lednicí (ne že bychom TV stále pouštěli, ale byla tam). Šli jsme se vykoupat, moře neosvěžující asi 30 st., pak povyprat a na večeři na padtai, zeleninu a kuře na zeleném kari. Zítra bude koupání, šnorchlování a výlet.

**24. 1. úterý** – mořským taxíkem jsme jeli na Raily bay, kam se dá dostat jen po moři, tam koupání, ve 2 hod.se zatáhlo a strhl se asi hodinový tropický slejvák a durch promočení jen v plavkách, jsme loďkou odjeli zpět a do resortu. K večeru jsme zajeli asi do 15 km vzdáleného Krabi townu na noční trh na večeři a koupit nějaké ovoce. Uvidíme, jak bude zítra, když pěkně, koupíme výlet na 5 ostrovů na šnorchlování, když bude pršet, vymyslíme náhradní program.

**25. 1. středa** – po snídani, kterou jsme koupili večer –jogurt, salát, jsme na 9 hod. došli k cestovce, odkud se odplouvalo lodí, protože bylo zase modrojasno, na výlet na 5 ostrovů (za 490 BTH). Bylo skákání z lodi do moře na pozorování korálových rybek a korálů a sasanek a hvězdic a větších barevných rybek. Pak k ostrůvkům a k laguně, kde jsme procházeli džunglí, honili jsme varana, abychom ho mohli vyfotit. Velký utekl, zůstal jen malý. V poledne jsme dostali oběd a ovoce a Jana šlápla ve vodě na ježka, tak bylo vzrůšo (dostala citron a potírala). Vrátili jsme se ve 4 hod. a pak jsme odjeli autem do Krabi townu na noční trh na večeři a pro ovoce. Pak zpět, pobalit, vyspat, protože ráno vyjždíme na ostrov Phuket.

**26. 1. čtvrtek** – po snídani a ranní kávě jsme kolem 9 hod. vyrazili směr Phuket Přejeli jsme most Sarasin, který spojuje ostrov s pevninou a na druhé straně jsme si šli prohlédnout wat s černým Buddhou. Pak jsme se sjeli podívat na pláž Surinam, bylo přelidněno, stavili jsme se na Patong beach a zase všude přelidněno. Všude stojí věže s hlásiči pro případ velké vlny a označení únikových cest z pláží, což nikdy před tím nebylo. Thajsko to pojalo vážně. Zašli jsme na oběd do restauračky, kam jsme chodívali při minulých pobytech (poznali nás a jásali), pak okolo Karon a Kata na Railvei beach, kde není koupání, ale odtud jezdí výlety na korálové ostrovy. Našli jsme ubytování v bungalovech Siam resort s bazénem a snídaní za 1100 BTH. Zbytek odpoledne jsme trávili koupáním v bazénu, masáží a večer do hospůdky na ryby, padtai a pálivou polévku a pak bydlet. Ráno jedeme na nejkrásnější pláž na Promhet cup. Slyšela jsem, že správný cestovatel se nezajímá o pláže, ale možnost výletu, souhlasím, ale někdy se musí udělat výjimka.

**27. 1. pátek** – po snídani jsme zajeli na mys Promhet, který je nejjižnějším bodem ostrova, proslulý i pozorováním nejkrásnějšího západu slunce, na trh, něco nakoupili a zbytek dne jsme trávili na malé plážičce - o které tvrdíme, že je to nejkrásnější kout v Thajsku a která byla dosti postižena velkou vlnou (2 lidí přišli o život), spousta korálů bylo zničeno a vyvrhuto na břeh - šnorchlováním, koupáním a smažením se. Pozdě odpoledne se jedna dvojice jela podívat do Phuket townu, 2.dvojice zůstala na masáži a na večeri na velkou rybu (Jana narozky).

**28. 1. sobota** - po opulentní snídani jsme se opět vydali na naši pláž, předtím jsme ještě vydrancovali stánky se suvenýry - škebličky. Koupání a šnorchlování a zase půlka se jela podívat ještě na Patong a druhá zůstala. Den byl horoucí, moc jsme toho nepořídili a vrátili se opět na pláž. Pak ještě koupání v bazénu a masáž a na večeri do hospůdky na BBQ půlky kuřat a pálivé kuře a salát a ještě večer chvíli posedět s preventivními nápoji u bazénu a naplánovat příští den, protože odjíždíme na 350 km dlouhou cestu na Koh Samui.

(Zpráva z Prahy – odpo. -13 °C, zamrzlá voda na chatě)

**29. 1. neděle** – po ranní koupeli v bazénu, snídani, jsme po 8 hod. odrazili s jedním blouděním, místo na dálnici z Phuketu, tak do města, na Rang hill (my již po 4.), opět město neviděli, protože zase v oparu, jen 2 opice se předváděly před foťáky Japonců (také jsou všude). Konečně jsme se napojili na dálnici směrem na letiště a přešli most Sarasin a nakoupili ananasy - 3 kusy za 6 Ká. Jedeme pobřežní silnicí územím Khao Laku – nejvíce postiženým vlnou tsunami. Když jsme tudy projížděli loni, asi 3 týdny po té, byly všude ruiny, bagry, odklizení. Teď již Khao Lak vstal částečně z mrtvých, jsou vidět nové domky, chatky pro domorodce, obchody. Všude hlásné věže, ale protože toto pobřeží je velká placka, kopeček v nedohlednu, chci vidět, kam by se utíkalo. Odklonili jsme se od moře, po obou stranách silnice jsou kaučukové plantáže, které se střídají s kokosovými. V nejužším místě přejíždíme vnitrozemím od Andamanského moře, které je součástí Indického oceánu k moři Jihočínskému přes národní park Khao Sok o rozloze 738 km<sup>2</sup>, s vápencovými skálami, do výšky 960 m, kde se dá narazit na slona, tygra, medvěda a p. – nenarazili – vycházejí prý v noci, ani na stopy. Prý tu roste i vzácná největší smradlavá květina rafflesie. Je tu řada turistických stezek, jak pro začátečníky, tak pro zdatnější.

Jedeme směrem na Surathani a už začínají ukazatele Ko Samui. Převoz na ostrov nám jel ve 4 hod. a v půl 6 jsme přistáli. Nasedli do Hondy a odjeli shánět ubytování. Našli u Číňanů u přístavu za 500 BTH na noc – AC, TV, lednice, koupelna s malým hadem u mísy WC, který byl vyneseno, posezení venku, nedaleko noční trh na jídlo. Budeme zde 3 noci.

**30. 1. pondělí** - Ko Samui je 3. nejrozlehlejší Thajským ostrovem a do příjezdu prvních turistů v 70. letech 20. st. se mu říkalo největší kokosová plantáž na světě. V 50. letech ho osídlili jako první čínští kupci, kteří sem přišli za obchodem s bavlnou a kokosovými ořechy. Ráno po ananasové snídani jsme vyjeli na pláž „Velkého Buddha“, na jejímž konci se tyčí rozměrný pozlacený Velký Buddha, jehož socha se stala poutním místem ostrovanů a asijských turistů, kteří sem chodí, aby získali buddhistické zásluhy (střádání záslužných skutků, i krátkodobý pobyt v klášteře, meditace atd.), poklonili jsme se, zacinkali na zvonky a dole v příjemné hospůdce s vyhlídkou na moře



jsme dali kávu a nakoupili suvenýry. Pak jsme zajeli na pláž Chaveng, což je nejdelší, nejrušnější a nejhezčí pláž na ostrově a užili si 3 hodinky na celkem přelidněné pláži – perfektní masáž olejová 45 min. za 300 BTH od školené masérky. Pak jsme projeli 2. největší pláží Lamai a nákupním centrem plným obchodů a krejčích. Objížďeli jsme ostrov, že se ještě někde vykoupeme, ale viděli jsme jen spoustu rybářských loděk a ne pláž a moře na koupání. Potom jsme vjeli do nějaké vesnice sloní branou a objevili fantastickou pláž s čistým mořem, obchůdek s pitím i hospůdka vedle watu byla. Chystáme se sem i zítra, prodloužíme si pobyt na Ko Samui ještě o jeden den. Večer nejdříve na noční trh, ale nespokojenost a hlad, tak jsme se došli dojíst do čínské restauračky. Pak ještě poprvé na internet.

**31. 1. úterý** – po opět lehké snídani celý den povalování na pláži, kam jsme vjeli sloní branou, ale byl tam velký příliv, takže pláž skoro celá zmizela. Ale stejně to byl vydařený den – teplota kolem 35 °C, neskutečný západ slunce nad mořem a večere v přilehlé hospůdce.

**1.2. středa** – ráno lehce zamračeno a asi v půl 8 se spustil trvalejší déšť, od východu táhnou mračna, uvidíme, posečkáme. Vyrazili jsme, protože stále zamračeno do hor, cestou jsme ještě zastavili u lesního watu s bílým Buddhou a čtvrtí opic a vodopády – takové to víkendové místo. Středem ostrova se táhnou hory s nesčetnými vodopády a my jsme vyjeli na vršek do 635 m od nuly, trošku výš jsou jen vojáci – střežené území s radarem. Hospůdka s vyhlídkou zrovna otevírala, vyhlídka nádherná, ale zataženo, začal prudký liják. Dali jsme si kávu a pivo a přečkali to nejhorsí. Místní nám ukázali, že ta ovocná farma, co je všude kolem, jsou durianové stromy (durian velké ovoce jak dýně a když se vyloupne, nesmírně smrdí, kdo jej jednou ochutnal, buď už ho nikdy nechce nebo pak je na něm závislý). Přestalo pršet, ale je stále zataženo, sjeli jsme dolů, zahrnuli k vodopádům, které měly hodně vody, zase začalo lejt a zase přestalo, tak jsme zajeli na Lamai na oběd – polévky a nudle a pak protože zasvitlo, ještě na pláž, vykoukali se ve vlnách a lepší polovina zašla na masáž. A pak zase začalo lejt, tak jsme proběhli obchodní uličky Lamaie beach a zpět k našemu hotýlku, ještě posedět, pak na večeri a bydlet a balit, protože ráno v půl 8 chceme chytit ferry do Don Saku na pevnině a pojedeme někam na poloviční cestu k Hua Hin, kde je konec našeho cestování autem..

**2. 2. čtvrtek** – ráno, raničko v 6 hod. budíček, dobalení, snídání a jedeme na přívoz. Platily nám zpáteční jízdenky (3 x 190 na osobu a 650 BTH auto + řidič), ale dostali jsme se až na 2. loď, protože fronta, všichni chtěli ze Samui, hlavně kohouti, protože se někde na pevnině konaly kohoutí zápasy a už se těšili, že to soupeři nandají ( v Thajsku jsou kohoutí zápasy velmi oblíbené a oblíbené je i uzavírání vysokých sázek). Po 1 a půl hodinové plavbě jsme vjeli na dálnici a popojeli na Hua Hin, bereme benzin a před WC sedí bába u pojízdného stánku a smaží a prodává za pár šprdlíků obalené banány v těstíčku – byly mňam. Pak zas jedeme dál a v čase oběda zaskočíme na kuřečí polévku s nudlemi a vepřové s rýží v jídelně u benzinové pumpy. A musíme zastavit na obrovském banánovém trhu podél silnice, kde kupujeme dvou patrový trs banánů (asi 40 ks) asi za našich 24 Kč. Je polozataženo, sjíždíme k pobřeží na Bang Saphan a začínáme hledat ubytování. Krásný bílý hotel, úplně prázdný, majitelka odplombovala, ukázala pokoje – TV, AC bez lednice (nám jde hlavně o ni a ne o TV) za 800 BTH a ještě 2 agresivní štekající čoklové, tak to bylo moc. Vedle bungalovy, za stejnou cenu, zřejmě stejná majitelka, nechtěli s cenou dolů, tak arivederči. Přejeli jsme kousek dál, byly tam bungalovy moc hezké se vším za 400 BTH, vzali jsme hned 2 noci, ale byl to problém pro ně 2 položky sečíst a vrátit peněz nazpět. Sečetli jsme z hlavy, oni na kalkulače a měli radost, že jsme se shodli (Thajci moc počítat neumějí a i na 1+1 používají kalkulačku). Po té jsme zajeli do městečka podívat se na trh se vším možným a hlavně jídlem, jestli výroční nebo každotýdenní? Taky jsem si s dovolením majitele vyfotila čínský stánek se smaženými kobyilkami, červy, šváby a podobnou havětí. Něco jsme i ochutnali, nakoupili ovoce a zeleninu a jeli domů. Večer jsme šli do hospůdky nad mořem a pak bydlet. Poslední den se budeme řádně opékati a smažiti a koupati v Jihočínském moři.

**3. 2. pátek** – po ovocné snídani jsme jeli prozkoumat pobřeží a vyhledat pláž, kde by se dalo koupat, u nás to nejde je tam bordel). Vyjeli jsme a projížďeli rybářskými vesničkami, přístavem rybářských loděk, které byly zaparkovány po nočním lovu (moře špinavé, tady se nekoupe), až kde cesta končila domem ve výstavbě. Tak jsme otočili zpět a na hlavní a odbočili jsme u ukazatele Coral hotel – upravená pláž, lehátka, která jsme hned použili, masážní altánek. Resort s bungalovy, bazénem,

parková úprava –nejlevnější za 1.400 BTH – byla zde spousta postarších (tak 70-níků) francouzských důchodců, kteří zde přečkávali zimu (až nám bude 70 a nebudem se moci hýbat, tak by bylo příjemné přečkat tady –20 °C mrazy).

Po včerejší bouřce a lijácích se na moři dělají vlnky, ale to nevadí, příjemně tu strávíme den. Byla thajská masáž olejová od školeného maséra. Pak jsme také sledovali opice při práci jak kroutili kokosy a házely je dolů. Večeře zase v jiné hospůdce, pak domů a trochu pobalit, ráno opouštíme toto příjemné místo.

**4.2.sobota** – kolem 8 hod.ranní odjíždíme z Bang Saphanu, kde jsme byli 2 noci a bylo to fajn a po silnici č. 4 kolem ananasových a kokosových plantáží (jak fádní). Palmy kokosové se dají využít do mrtě – z tvrdých slupek se dělají lžíce, naběračky, dužnina se suší, nebo kokosový olej, mléko, vláknina z vnějšího obalu slouží jako náplň matrací, suchými listy se pokrývají střechy chatrčí, nebo se z nich pletou koberce, rohože a pokud strom už neplodí, dělá se z něj nábytek. Dojeli jsme do Hua Hinu, prvního přímořského letoviska v Thajsku spojeného železnicí v r. 1911 s Bangkokem, kde král Ráma VI. nechal zřídit 9 jamkové golfové hřiště, které se stále používá a letní sídlo královské rodiny nazvané „daleko od starostí“. Dojeli jsme k hotelu, kde jsme byli i loni, dostali 2 pokoje (jeden za 1200 BTH), nebyly ještě volné, tak jsme šli na pláž, zrovna byl odliv, takže putování za vodou, na pláži postává a pobíhá jízdní policie (typický obrázek Hua Hinu), a za malý obolus půjčuje koně zájemcům o projížďku. Mimochodem, na pláži prodávají strašně dobrou kukuřici pečenou na žhavém uhlí, okořeněnou a politou máslem. Kolem 5 hod. jsme se vrátili do hotelu ubytovat, zašli se podívat ještě na stylové nádraží, jak jedou vlaky. Jede jeden, jen v půl třetí v Bangkoku je v 7 hod., což je pozdě, tak ještě na busové nádraží. Busy jezdí každou půlhodinku. Pak ještě na večeři do hospůdky na kůlech nad mořem, kterých je tu spousta a pomalu se zaplňují. Ještě procházka setmělým městem, kde je spousta bílých turistů, vesměs bohatých (proto ceny vyšší než jinde), restaurace i hotely plné, což je pro nás nezvyklé. Jdeme bydlet, ráno odevzdáváme Hondu a kolem 2 hod.jedeme busem do Bangkoku.

**5.2. neděle** – po snídani v hotelu a po vrácení Hondy do Budgetu (Honda 1400 BTH na den, měli jsme ji na 15 dní, najeli jsme 2200 km, 1 l benzínu stál 26 BTH x 0,6), odešli na pláž, kde jsme se do 12 hod. věnovali poslední bohulibé tuto zimu činnosti. Pak k hotelovému bazénu, vysprchovat, převléknout a všichni jedním tuk tukem i s bágly (pěkně drhnul o zem) jsme se přesunuli na busové nádraží. Tam jsme si koupili nudle do boxu na cestu a čekali na nějaký nóbl expres. Nudle jsme snědli (velice dobré), přijela obsazená hrkačka, nacpali nás do ní, že jako budeme stát. Honza průvodčí oznámil, když nebudeme sedět, nebudeme platit. Usadila nás, kde se dalo a když se nedalo, postavila místní, tak jsme zaplatili. Na každém rohu stále přibíráme další a další. Méně lidí vystupuje než nastupuje. Bus je víc než našlapán, je neuvěřitelné, co lidí se do něj vejde, vypadá to na 2 řady nad sebou. Někde kolem Petchaburi vystoupí asi 1000 Thajců a zase 1000 jich nastoupí (vláček za 50 BTH odjížděl ve 14,15,v BKK byl v 19 h., zdálo se nám to pozdě, nabízel se nám taxík za 2000 pro 4 až do centra, zdálo se nám to nepohodlné, takovou dálku (kam ty lidi jen tak s kabelkou v neděli odpoledne jezdí a proč?) Tak jsme jeli nepohodlným busem rychlostí šneka a úplně, ale úplně všechno nás předjíždí a motor, jako by chvílemi uhasínal, ale pak se vzchopí a vyvine činnost. Kolem 18 hod.j jsme zdeptaní dorazili na Jižní terminál v BGK, sehnali jsme taxi za 240 BTH a vysvětlili jsme mu, že chceme do čtvrti quest hausů, které jsou levné. Tam jsme obíhali penziony po celé ulici, které byly slušné, byly obsazené, volné jen špeluňky za 300-450 BTH bez AC, WC a koupelna společné s celou chodbou. Nějak jsme to nevydýchali, vzali tuk tuk pro zavazadla a 2 chlapce a my 2 šly pěšky naproti do Royal hotelu za 1700 BTH komfortního, se vším i snídání a s bazénem. Poslední noc před spaním v letadle bude v pohodlí.

**6.2. pondělí** – ráno 1.dvojice bazén, 2.hledala české koruny (nenašla, někde tu musí být, vždyť jsem je dobře schovala), po opulentní snídani jsme prošli čtvrtí penzionů k přístavišti lodí-busů po řece Chao Praya a pluli na vyhlídkovou cestu Bangkokem, který je hlavním městem Thajska s asi 12 miliony obyvatel. Říká se mu také „město andělů“, má asi 50 městských čtvrtí, nejstarší je na poloostrově Rattanakosin, kde je značné množství historických památek –Královský palác se Smaragdovým Buddhou, před Královským palácem rozlehlé prostranství, kde obyvatelé BGKu pouštějí v době sucha od prosince do dubna draky, kde je slavnost vyorání jedné.brázdy – znamená k zahájení polních prací –

pěstování rýže, wat Pho – klášter s ležícím Buddhou a školou tradiční Thajské masáže a centrum tradiční přírodní medicíny. V Čínské 200 let staré čtvrti je jeden krámk vedle druhého. Je nejlépe v ní chodit pěšky. Starou tržnici zdobí typické čínské ornamenty. Obchoduje se se vším, od ryb po látky. Kousek odtud je i věhlasný chrám, kde je socha Buddhy z masivního zlata, 3 m vysoká a váží téměř půl tuny.

Asi 10. stanici jsme vystoupili a naše kroky se rozdělily ve dvojice. Obě do Čínského města, ale my potřebovali koupit džíny a boty na cestu (vracení se do minus stupňů v kraťasech a pantoflích, není to pravé ořechové). Všude blázinec a plno lidí a příprav na konec čínského Nového roku, který se letos slaví kolem 7.2. Vzali jsme tuk tuk a chtěli se nechat odvézt k nějakému obchodnímu centru, ale byl méně chápavý a vzal nás do prodejny zlata a thajského hedvábí – hezké. Pak až taxikář nás odvezl do obrovského nákupního centra, kde jsme nakoupili. Druhá dvojka prošla čínské město, wat Pho, v Královském paláci měli zavírací den a šli se plácnout k bazénu. Po 5 hod. jsme odešli do zahradní restaurace na poslední pálivé dobroty. Ještě se zadařilo koupit pečené kobylinky a larvy a na 19 hod. jsme měli objednané hotelové taxi, které nás vezlo asi 1 hod. na letiště (apropó, české koruny byly schované u letenek, aby se neztratily). Po odbavení a zbavení se bágků jsme sešli pod letiště, do hospůdky, kam chodí letištní personál na jídlo, dali jsme si tradičně nejlepší tom yam polévku a pívko a před půl nocí nám letělo velké éro. Ještě doutracení báhů (nesmí se vyvážet) ve fríšopu a do éra, tam po vzlétnutí ještě večeře, pak filmy a trochu se prospat.

**7. 2. úterý** – po snídani po 5 hod. ( s posunem času) přistání ve studené Vídni (-7 °C) a přestup na malé éro do studené Prahy.